സെന്റ് തോമസ് കോളജ് പാലാ ഓട്ടോണമസ്
അരുണാപുരം പി.ഒ., കോട്ടയം 686 574

April 2026
Vol. 2 Issue 3

പാലൈ
PALAI பாலை
ISSN No: 3049-0316

കൽപ്പറ്റ നാരായണന്റെ വിമർശനത്തിലെ സാമൂഹികബോധവും കാവ്യബോധവും: ഒരു സർഗാത്മക വായന

സുനിൽ ജോസ് *

സംഗ്രഹം

സമകാല മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ കവിയും വിമർശകനുമായ കൽപ്പറ്റ നാരായണന്റെ വിമർശനരചനകൾ സാഹിത്യം, സമൂഹം, ഭാഷ, മനുഷ്യാനുഭവം എന്നിവയുടെ അന്തർബന്ധങ്ങളെ സൃഷ്ടിപരമായി വായിച്ചെടുക്കുന്നവയാണ്. കാവ്യബോധത്തെയും സാമൂഹികബോധത്തെയും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായി കാണാതെ, അവയെ പരസ്പരം പൂരിപ്പിക്കുന്ന വായനാസാധ്യതകളായി സമീപിക്കുന്നതിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശനത്തിന്റെ സവിശേഷത. ഈ പ്രബന്ധം കൽപ്പറ്റ നാരായണന്റെ വിമർശനദർശനത്തെ മനുഷ്യത്വപര വിമർശനം, സൂക്ഷ്മരാഷ്ട്രീയം, ക്ലാസിക്കുകളുടെ പുനർവായന, സ്ത്രീപക്ഷ വായന, നവീന ഭാവുകത്വം, ഭാഷയുടെ സാധ്യത, വിമർശനശൈലി എന്നീ തലങ്ങളിൽ പരിശോധിക്കുന്നു. ബഷീർ, ഇടശ്ശേരി, വൈലോപ്പിള്ളി, ആറ്റൂർ, അക്കിത്തം, മാധവിക്കുട്ടി, മേതിൽ രാധാകൃഷ്ണൻ എന്നിവരെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വായനകളിലൂടെ സാഹിത്യത്തിലെ രാഷ്ട്രീയം മുദ്രാവാക്യങ്ങളിൽ അല്ല, മനുഷ്യബന്ധങ്ങളുടെ ആന്തരിക ചലനങ്ങളിലും ഭാഷയുടെ നിഗൂഢതകളിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്ന് ഈ പഠനം വ്യക്തമാക്കുന്നു. മലയാള വിമർശനത്തെ ജീവിക്കുന്ന സാഹിത്യാനുഭവമായി ഉയർത്തുന്നതിലാണ് കൽപ്പറ്റ നാരായണന്റെ പ്രധാന സംഭാവന നിലനി ൽക്കുന്നത്.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ: കൽപ്പറ്റ നാരായണൻ, മലയാള വിമർശനം, കാവ്യബോധം, സാമൂഹിക ബോധം, സൂക്ഷ്മരാഷ്ട്രീയം, സ്ത്രീപക്ഷ വായന, നവീന ഭാവുകത്വം

ആമുഖം

മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ സമകാലീന ബഹുമുഖ എഴുത്തുകാരിൽ ശ്രദ്ധേയനായ വ്യക്തിയാണ് കൽപ്പറ്റ നാരായണൻ. കവിത, നോവൽ, ഉപന്യാസം, വിമർശനം എന്നീ വ്യത്യസ്ത സാഹിത്യശാഖകളിൽ അദ്ദേഹം നടത്തിയ ഇടപെടലുകൾ മലയാളഭാഷയുടെ സൃഷ്ടിപരമായ പരിധികളെ വികസിപ്പിച്ചവയാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസംഭാവനയിൽ പ്രത്യേക പഠനമർഹിക്കുന്ന മേഖലയാണ് വിമർശനരചന. കാരണം, കൽപ്പറ്റ നാരായണന്റെ വിമർശനം കൃതിയെ വിലയിരുത്തുന്ന എഴുത്തല്ല; സാഹിത്യത്തെ ജീവിതത്തോടും ഭാഷയോടും സമൂഹത്തോടും ചരിത്രത്തോടും അനുഭൂതിയോടും ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ജൈവികമായ

* സെന്റ് ജോസഫ്സ് കോളേജ് (ഓട്ടോണമസ്) ദേവഗിരി. കോഴിക്കോട്

ISSN No: 3049-0316
പാലൈ PALAI பாலை
വാല്യം 2 ലക്കം 3 ഏപ്രിൽ 2026

ചിന്താപ്രവർത്തനമാണ്.

സാധാരണയായി സാഹിത്യവിമർശനം രണ്ട് അറ്റങ്ങളിലേക്കാണ് വഴുതിപ്പോകാറുള്ളത്: ഒരു വശത്ത് ശുഷ്കവും സിദ്ധാന്തപരവുമായ അക്കാദമിക ഭാഷ, മറുവശത്ത് ആശയസാന്ദ്രതകുറഞ്ഞ ആസ്വാദനപരമായ പ്രതികരണം. കൽപ്പറ്റ നാരായണന്റെ വിമർശനം ഈ രണ്ടിനെയും മറികടക്കുന്ന സൃഷ്ടിപരമായ മൂന്നാമത്തെ വഴിയാണ് നിർദേശിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളിൽ കൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിലയിരുത്തൽ മാത്രമല്ല ഉണ്ടാകുന്നത്; കൃതിയുടെ ഉള്ളിലെ മൗനം, ഭാവഗതി, ഭാഷാസൂക്ഷ്മത, ധാർമ്മിക സംഘർഷം, സാമൂഹികതയുടെ അടയാളങ്ങൾ, മനുഷ്യാവസ്ഥയുടെ നിഗൂഢതകൾ എന്നിവയെ വായനക്കാരന് കാണിച്ചുതരുന്ന ഉൾക്കാഴ്ചകളും ഉണ്ടാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശനം ശുദ്ധബൗദ്ധികപ്രവർത്തനമല്ല; അനുഭൂതിയും വിവേചനവും സമന്വയിക്കുന്ന സാഹിത്യാനുഭവമാണ്.

കൽപ്പറ്റ നാരായണനെ ഒരു കവി-വിമർശകനായി വായിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശനദർശനം മനസ്സിലാക്കാൻ നിർണ്ണായകമാണ്. അതേസമയം, അദ്ദേഹം സൗന്ദര്യശാസ്ത്രപരമായ വായനയിൽ മാത്രം നിൽക്കുന്നില്ല; കൃതിയുടെ ഉള്ളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സാമൂഹികബോധം, രാഷ്ട്രീയ സൂചനകൾ, ചരിത്രത്തിന്റെ മുറിവുകൾ, മനുഷ്യബന്ധങ്ങളുടെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ എന്നിവയും അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിയുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശനം കാവ്യബോധത്തിന്റെയും സാമൂഹികബോധത്തിന്റെയും സംഗമസ്ഥാനമായി മാറുന്നു.

ഈ പഠനം കൽപ്പറ്റ നാരായണന്റെ വിമർശനദർശനത്തെ വിവിധ തലങ്ങളിൽ പരിശോധിക്കുന്നു. ആദ്യം, മനുഷ്യത്വപരവിമർശനത്തിന്റെ സ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളിൽ എങ്ങനെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു എന്ന് നിരീക്ഷിക്കുന്നു. തുടർന്ന്, ബഷീർ, ഇടശ്ശേരി തുടങ്ങിയ എഴുത്തുകാരെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വായനകളുടെ സൂക്ഷ്മരാഷ്ട്രീയം പരിശോധിക്കുന്നു. തുടർന്ന്, വൈലോപ്പിള്ളി, ആറ്റൂർ, അക്കിത്തം എന്നിവരെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുനർവായനകളിലൂടെ ക്ലാസിക് സാഹിത്യത്തെ എങ്ങനെ പുതുക്കുന്നുവെന്നും ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. മാധവിക്കുട്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള നിരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെ സ്ത്രീപക്ഷ ഹെർമന്യൂട്ടിക്സിന്റെ സ്വഭാവവും, മേതിൽ രാധാകൃഷ്ണനെക്കുറിച്ചുള്ള വായനകളിലെ നവീന ഭാവുകത്വത്തിന്റെ തലങ്ങളും വെളിപ്പെടുന്നു. അവസാനമായി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാശൈലിയും വിമർശനത്തിന്റെ സൃഷ്ടിപരമായ രൂപവും പരിശോധിച്ച് മലയാള വിമർശനത്തിലേക്കുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവന വിലയിരുത്തുന്നു.

മനുഷ്യത്വപരമായ വിമർശനവും കവി-വിമർശകന്റെ ദൃഷ്ടിയും

കൽപ്പറ്റ നാരായണന്റെ വിമർശനത്തിന്റെ കേന്ദ്രത്തിൽ നിൽക്കുന്നത് മനുഷ്യനാണ്. സാഹിത്യം അദ്ദേഹത്തിനു വെറും പഠനവിഷയമോ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പ്രയോഗമേഖലയോ അല്ല; മനുഷ്യനെ കൂടുതൽ മനുഷ്യനാക്കുന്ന അനുഭവരൂപമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഒരു കൃതിയുടെ സാങ്കേതികഘടനയേക്കാൾ, അത് മനുഷ്യജീവിതത്തെ എങ്ങനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു എന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന താൽപര്യം. വേദന, സ്നേഹം, ഒറ്റപ്പെടൽ, പരാജയം, പ്രതിരോധം, ആത്മസംഘർഷം, നിശ്ശബ്ദത, ധാർമ്മികബാധ്യത തുടങ്ങിയ അനുഭവങ്ങളെ സാഹിത്യം എങ്ങനെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം അന്വേഷിക്കുന്നു. ഈ നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശനം മനുഷ്യത്വപരമാണ്.

ഈ മനുഷ്യത്വപര വിമർശനത്തിന്റെ ശക്തി കവി-വിമർശകൻ എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു കവി വിമർശകനാകുമ്പോൾ സാഹിത്യത്തെ പുറത്തുനിന്നുള്ള നിരീക്ഷണവിഷയമായി കാണുന്നില്ല. മറിച്ച് ആന്തരികാനുഭവത്തിലൂടെയാണു കാണുന്നത്. വാക്കിന്റെ ശബ്ദം, മൗനത്തിന്റെ അർത്ഥം, ഉപമയുടെ ആഴം, ബിംബത്തിന്റെ അന്തർധ്വനി, രൂപത്തിന്റെ അനിവാര്യത, സൃഷ്ടിയുടെ വേദന, ഭാഷയുടെ പ്രകാശം എന്നിവയെ തിരിച്ചറിയാൻ കവി-വിമർശകന് അധികശേഷിയുണ്ട്. ഈ ശേഷിയാണ് കൽപ്പറ്റയുടെ വിമർശനത്തെ സവിശേഷമാക്കുന്നത്.

കവി-വിമർശകന്റെ മറ്റൊരു ഗുണം കലാസൃഷ്ടിയോടുള്ള സഹാനുഭൂതിയാണ്. സാഹിത്യം വെറും ആശയമല്ല; അത് അധ്വാനവും, തകർച്ചയും തിരുത്തലും അന്വേഷണവുമാണ്. ഈ ബോധം കൽപ്പറ്റയുടെ നിരൂപണങ്ങളിൽ കാണാം. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം വിധിനിർണ്ണയഭാഷയല്ല; പകരം കൃതിയുടെ ഉള്ളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യാവസ്ഥയെ വായിച്ചെടുക്കുന്ന ഭാഷയാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഇതിലൂടെ വിമർശനം വിധിന്യായമല്ല, സഹവായനയായി മാറുന്നു.

 ISSN No: 3049-0316

സൂക്ഷ്മ രാഷ്ട്രീയവും രാഷ്ട്രീയ പാഠഭേദങ്ങളും

കൽപ്പറ്റ നാരായണന്റെ വിമർശനത്തിൽ രാഷ്ട്രീയം എന്നത് ഉപരിപ്ലവമായ ആശയപ്രഖ്യാപനമോ മുദ്രാവാക്യവാദമോ അല്ല. സാഹിത്യത്തിലെ രാഷ്ട്രീയത്തെ അദ്ദേഹം കാണുന്നത് ജീവിതത്തിന്റെ നിസ്സംഗവും നിരാലംബവുമായ ഇടങ്ങളിലൂടെയാണ്. അധികാരം, അധിനിവേശം, പ്രതിരോധം, പരാജയം, നിസ്സഹായത, മനുഷ്യബന്ധങ്ങൾ, മൗനം, ഭാഷ, ഓർമ്മ, ശരീരം, ദിനചര്യ എന്നിവയുടെ ഉൾവശങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന അധികാരബന്ധങ്ങളെയാണ് അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിയുന്നത്. ഈ അർത്ഥത്തിൽ കൽപ്പറ്റയുടെ വിമർശനം "സൂക്ഷ്മ രാഷ്ട്രീയം" എന്ന ആശയത്തോടാണ് കൂടുതൽ അടുക്കുന്നത്.

കൃതിയുടെ ഉള്ളിലെ മനുഷ്യാവസ്ഥ, അതിലെ വിചിത്രമായ മൗനങ്ങൾ, ചെറുചലനങ്ങൾ, ചരിത്രത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ, ഭാഷയുടെ അടരുകൾ എന്നിവയുടെ വഴിയേ രാഷ്ട്രീയം സാഹിത്യത്തിൽ എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശനത്തിൽ രാഷ്ട്രീയം ഒരു പുറംചട്ടമല്ല; കൃതിയുടെ ജീവൻ തന്നെ സ്പർശിക്കുന്ന അന്തർഗതിയാണ്.

ബഷീറിയൻ ഗാന്ധിസം

വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീറിനെക്കുറിച്ചുള്ള കൽപ്പറ്റ നാരായണന്റെ വായനകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മരാഷ്ട്രീയ ദർശനത്തെ ഏറ്റവും വ്യക്തമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. "മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ അർദ്ധനഗ്നനായ ബഷീറിന് ഗാന്ധിയാവാനുള്ള പ്രവണതയുണ്ട്" എന്ന നിരീക്ഷണം (2017:124) ബഷീറിന്റെ സാഹിത്യചേതനയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ആത്മനിഗ്രഹം, സഹിഷ്ണുത, ദാരിദ്ര്യവുമായി ചേർന്ന ലാളിത്യം, മനുഷ്യരോടുള്ള അഹിംസാത്മക അടുപ്പം, അധികാരത്തിന്റെ ഭാഷയെ നിരസിക്കുന്ന സ്വഭാവം എന്നിവയെ ഗാന്ധിയൻ പ്രതിഭാസവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു.

കൽപ്പറ്റയുടെ ബഷീർ വായനയിൽ മതിലുകൾ ഒരു നിർണ്ണായക കൃതിയാണ്. ജയിലിനെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു മുൻപുള്ള ഭാരതത്തിന്റെ പ്രതിരൂപമായി വായിക്കുന്നത്, ഒരു വ്യക്തിഗത തടവറയെ ചരിത്രത്തിന്റെ വലിയ രാഷ്ട്രീയരൂപത്തിലേക്ക് ഉയർത്തുന്ന രീതിയാണ്. ഇവിടെ ജയിൽ വെറും ഭൗതികമായ ബന്ധനസ്ഥലം മാത്രമല്ല; മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യാനുഭവം എങ്ങനെ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നു എന്നതിന്റെ രാഷ്ട്രീയരൂപകമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരു ആഹ്ലാദനിമിഷമെന്നതിലുപരി, അതിനുശേഷവും മനുഷ്യനെ പിന്തുടരുന്ന ശൂന്യതയും ദുഃഖവും ആകാമെന്ന് ഈ വായന സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

പാത്തുമ്മയുടെ ആട് എന്ന കൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള വായനയും ഇതേ രാഷ്ട്രീയസൂക്ഷ്മതയുടെ ഭാഗമാണ്. അവിടെ വാമൊഴി, സഹനസമരം, നിസ്സഹകരണം, ചെറുജീവിതത്തിന്റെ ആത്മാഭിമാനം എന്നിവ ഗാന്ധിയൻ യുഗത്തിന്റെ സാംസ്കാരികരൂപങ്ങളായി വായിക്കപ്പെടുന്നു.

'പൂതപ്പാട്ട്': പരിണാമത്തിലെ പരാജയം

ഇടശ്ശേരിയുടെ പൂതപ്പാട്ട് സംബന്ധിച്ചുള്ള കൽപ്പറ്റയുടെ നിരീക്ഷണം പുരോഗതിയുടെ ആധുനികഗാഥയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന രാഷ്ട്രീയവായനയാണ്. ഒരിക്കൽ അജയ്യമായിരുന്ന പൂതം കാലക്രമത്തിൽ എങ്ങനെ ഒരു "പൊട്ടി"യായി ചുരുങ്ങിപ്പോകുന്നു എന്നത്, പരിണാമം എന്ന പേരിൽ സംഭവിക്കുന്ന ശൂന്യവൽക്കരണത്തെയും മഹത്വനഷ്ടത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. എല്ലാ വളർച്ചയും ഉന്നമനമല്ല; ചിലപ്പോൾ അത് ഒരു വൈരൂപ്യത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയായിരിക്കും എന്ന് കൽപ്പറ്റ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഓണത്തെ വിജയിയുടെ ഉത്സവമെന്നതിലുപരി പരാജിതനെ ആദരിക്കുന്ന വിരോധാഭാസപരമായ സാംസ്കാരികസംഭവമായി അദ്ദേഹം പുനർവായിക്കുന്നു. ഉത്സവം നിർദോഷമായ ആഘോഷമല്ല; അധികാരവും ഓർമ്മയും ചേർന്ന് പ്രവർത്തിക്കുന്ന ചരിത്രരാഷ്ട്രീയമാണ്. ഇതിലൂടെ കൽപ്പറ്റയുടെ വിമർശനം വിജയത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികചരിത്രത്തിനൊപ്പം പരാജിതരുടെ ഓർമ്മയും സംരക്ഷിക്കുന്ന സാഹിത്യദൃഷ്ടിയാകുന്നു.

ISSN No: 3049-0316

ക്ലാസിക്കുകളുടെ പുനർവായനയും കാവ്യയുക്തിയും

കൽപ്പറ്റ നാരായണന്റെ വിമർശനത്തിലെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ സവിശേഷതകളിലൊന്നാണ് ക്ലാസിക് കൃതികളെ അദ്ദേഹം സമീപിക്കുന്ന രീതി. മുൻവിധികളും മുൻകൂട്ടി ഉറപ്പിച്ച അർത്ഥരൂപങ്ങളും സ്വീകരിക്കാതെ, ഒരു കൃതിയെ അതിന്റെ ഭാഷയിലും അന്തർചലനങ്ങളിലുമായി വീണ്ടും വായിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം ശ്രമിക്കുന്നത്. ഈ പുനർവായന മുൻവായനകളെ നിഷേധിക്കുന്നതിലല്ല, അവയുടെ പരിമിതികളെ മറികടന്ന് പുതിയ അർത്ഥസാധ്യതകൾ തുറക്കുന്നതിലാണ്.

വൈലോപ്പിള്ളി പഠനം

വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ മാമ്പഴം എന്ന കവിതയെക്കുറിച്ചുള്ള കൽപ്പറ്റയുടെ വായന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുനർവായനാശേഷിയുടെ മികച്ച ഉദാഹരണമാണ്. മുമ്പുണ്ടായ വായനകൾ കവിതയുടെ കഥയിലോ ബാലമനസ്സിന്റെ അഭിലാഷത്തിലോ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോൾ, കൽപ്പറ്റ ഇതിനെ മരണമില്ലാത്ത മുതിർന്ന മനുഷ്യന്റെ പശ്ചാത്താപമായി പുനർവായിക്കുന്നു (2015:70). ഈ വായന കവിതയുടെ സമയവും ഭാവവും തന്നെ മാറ്റുന്നു. ഒരു ചെറു സംഭവം പിന്നീട് ഒരു ജീവിതകാലദുഃഖമായി മാറുന്നതെങ്ങനെ എന്നതാണ് ഇവിടെ പ്രധാനമാകുന്നത്.

“മാമ്പഴത്തിൽ ശിക്ഷ കുറ്റത്തെ കവിയുന്നു” എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരീക്ഷണം (2015:70), കവിതയുടെ ധാർമ്മികഗൗരവത്തെ പുതുതായി തിരിച്ചറിയാൻ സഹായിക്കുന്നു. ചെറുകുറ്റത്തിനും വലിയ ശിക്ഷയ്ക്കും ഇടയിലുള്ള അസമത്വം മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ആന്തരികസത്യമായി ഇവിടെ ഉയരുന്നു. ഇതുവഴി മാമ്പഴം കുടുംബാനുഭവത്തിന്റെ കവിതയിൽ നിന്ന് മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ധാർമ്മിക ദുഃഖത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ക്ലാസിക് കവിതയായി പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നു.

ആറ്റൂർ വായന

ആറ്റൂർ രവിവർമ്മയുടെ കവിതകളെക്കുറിച്ചുള്ള കൽപ്പറ്റയുടെ വായനയിൽ ബിംബങ്ങളുടെ ആവർത്തനവും ഭാഷയുടെ അടിത്തറയും പ്രധാനമാകുന്നു. ആറ്റൂരിന്റെ കവിതകളിൽ ആവർത്തിച്ചു വരുന്ന ‘വഴി’ എന്ന ബിംബത്തെ അദ്ദേഹം വെറും അലങ്കാരമെന്നതിലുപരി യാത്ര, അന്വേഷണം, ചരിത്രസഞ്ചാരം, അർത്ഥാന്വേഷണം എന്നിവയുടെ സംയുക്തപ്രതീകമായി വായിക്കുന്നു. ആറ്റൂർ “വേരുള്ള വാക്കുകളിൽ” ശ്രദ്ധ കാട്ടുന്നവനാണെന്ന നിരീക്ഷണം ഭാഷയുടെ പ്രാഥമിക ഊർജ്ജത്തെയും ചരിത്രസ്മരണയെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു (2005:38).

“ഹിമാലയം കയറിവരുന്നതുപോലെ വരുംകാലത്തേക്ക് കയറിച്ചെല്ലുന്ന കവി” എന്ന കൽപ്പറ്റയുടെ രൂപകം (2005:38), ആറ്റൂരിന്റെ കവിതാസഞ്ചാരത്തെ വളരെ കൃത്യമായി നിർവചിക്കുന്നു. കവിത ഇവിടെ എളുപ്പമുള്ള യാത്രയല്ല; കഠിനമായ ആരോഹണമാണ്. ഇങ്ങനെ സങ്കീർണ്ണകവിതയെ ലളിതവൽക്കരിക്കാതെ അതിന്റെ ആന്തരികയുക്തി കാണിച്ചുതരുന്നതിലാണ് കൽപ്പറ്റയുടെ വിമർശകവിവേകം തെളിയുന്നത്.

അക്കിത്തവും ഭക്തിയുടെ രാഷ്ട്രീയവും

അക്കിത്തത്തിന്റെ കവിതകളെക്കുറിച്ചുള്ള കൽപ്പറ്റയുടെ വായന ഭക്തിയെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നും സമൂഹത്തിൽനിന്നും വേർതിരിക്കാത്ത സമീപനമാണ്. അക്കിത്തത്തിന്റെ കവിതകളിലെ ‘വെളിച്ചം’ എന്ന ബിംബം വെറും മിസ്റ്റിക് പ്രതീകമല്ല; നൈതികജാഗ്രത, മാനവികത, സാമൂഹിക ഉത്തരവാദിത്തം, ചരിത്രബോധം എന്നിവയുമായി ബന്ധമുള്ള പ്രതീകമാണ്.

ഇവിടെ ഭക്തി ലോകവിമുഖതയല്ല; മനുഷ്യനോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആത്മീയ ശക്തിയാണ്. അക്കിത്തത്തിന്റെ കവിതയിലെ ആത്മീയത സമൂഹത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടലല്ല; സമൂഹത്തെ കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ കാണാനുള്ള നൈതിക ദൃഷ്ടിയാണ്. ഇതുവഴി ഭക്തിയുടെ രാഷ്ട്രീയസാന്നിധ്യം അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിയുന്നു.

സ്ത്രീപക്ഷ വായനയും ഭാഷാപരമായ തിരിവുകളും

കൽപ്പറ്റ നാരായണന്റെ വിമർശനത്തിൽ സ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വായനകൾ മുദ്രാവാക്യാത്മകമായ സ്ത്രീപക്ഷവാദത്തിൽ ഒതുങ്ങുന്നില്ല; പകരം, സ്ത്രൈണാനുഭവത്തിന്റെ ഭാഷ, ശരീരം, ആഗ്രഹം, അപമാനം,

 ISSN No: 3049-0316

പ്രണയം, ഏകാന്തത, പ്രതികാരം, സാമൂഹികശിക്ഷ എന്നീ ഘടകങ്ങൾ സാഹിത്യത്തിൽ എങ്ങനെ പരസ്പരം കൂടിച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന എന്ന തിരിച്ചറിയുന്ന സൂക്ഷ്മവായനയായാണ് രൂപംകൊള്ളുന്നത്. മാധവിക്കുട്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള കൽപ്പറ്റയുടെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഈ നിലയിൽ ഏറെ പ്രാധാന്യമുള്ളവയാണ്.

താക്കോൽ വാക്യവും ആന്തരികലോകത്തിന്റെ തുറവിയും

"തെമ്മാടി എത്ര സുന്ദരനാണ്" എന്ന വാക്യത്തെ മാധവിക്കുട്ടിയുടെ രചനകളുടെ ആന്തരികതയിലേക്കുള്ള താക്കോൽവാക്യമായി കൽപ്പറ്റ ഉപയോഗിക്കുന്ന (2017:62). ഇവിടെ "തെമ്മാടി" എന്നത് സാമൂഹികനിയമം നിരാകരിക്കുന്ന ഒരു സാന്നിധ്യമാണ്; എന്നാൽ അതിനെ "സുന്ദരൻ" എന്ന പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന സ്ത്രീയുടെ ശബ്ദത്തിൽ ഭദ്രസമൂഹത്തിന്റെ മൂല്യക്രമം തലകീഴാകുന്നു. ഈ വാക്യം വെറും പ്രണയപ്രഖ്യാപനം അല്ല; സ്ത്രീയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനമാണ്. സ്ത്രീയുടെ ഇച്ഛയ്ക്ക് പുറത്തുനിന്ന പേര് നൽകുന്ന സംസ്കാരത്തോട് എതിരായി, സ്ത്രീ തന്റെ അനുഭവത്തിന് സ്വന്തം ഭാഷ കണ്ടെത്തുന്ന നിമിഷമാണിത്.

പ്രണയം, സ്വാതന്ത്ര്യം, സാംസ്കാരിക ശിക്ഷ

ആശാനിലെന്നപോലെ മാധവിക്കുട്ടിയിലും പ്രണയം സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്; സാംസ്കാരിക നിയമങ്ങൾ ശിക്ഷയാണ് എന്ന കൽപ്പറ്റയുടെ കണ്ടെത്തൽ അതിവിശിഷ്ടമാണ്. മാധവിക്കുട്ടിയുടെ രചനകളിൽ സ്ത്രീയുടെ പ്രണയം വെറും വികാരം അല്ല; പിതൃസത്താധിഷ്ഠിത ജീവിതത്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനാന്വേഷണമാണ്. എന്നാൽ അതേ പ്രണയം സമൂഹം ശിക്ഷാപരമായി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു. കുറ്റബോധം, അപമാനം, ഏകാന്തത, സാമൂഹികനിഷേധം എന്നിവ ഈ ശിക്ഷയുടെ രൂപങ്ങളാണ്. ഇതുവഴി സ്ത്രീയുടെ ആഗ്രഹം സ്വകാര്യാനുഭവത്തിൽ നിന്ന് സമൂഹവിമർശനമായി ഉയരുന്നു.

കാവ്യഭാഷയിൽ എഴുതിയ കഥകൾ

സമകാലീനർ കഥാഭാഷയെ കാവ്യഭാഷയോടടുപ്പിച്ചപ്പോൾ, മാധവിക്കുട്ടി "കാവ്യഭാഷയിൽ തന്നെ എഴുതി" എന്ന കൽപ്പറ്റയുടെ നിരീക്ഷണം (2017:62) വളരെ ഗൗരവമുള്ളതാണ്. മാധവിക്കുട്ടിയുടെ ഗദ്യം വെറും സംഭവവിവരണം അല്ല; അത് സ്പർശം, സ്വയംഭാഷണം, മൗനം, ദുഃഖം, ശരീരാത്മകത, ആത്മവിച്ഛേദം എന്നിവയുടെ കാവ്യാത്മക രൂപമാണ്. സ്ത്രീയുടെ അന്തർലോകം പ്രകടമാക്കാൻ സാധാരണ കഥാഭാഷ മതിയാകാത്തതിനാലാണ് ഈ ഭാഷാപരമായ നവീകരണം.

ഏകാന്തതയും പ്രതികാരവും

മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും സജീവമായ ആ പ്രതിപാദനരീതിയെ "ഏകാന്തതയാൽ ശപിക്കപ്പെട്ട ഒരു സ്ത്രീയുടെ പ്രതികാരം" ആയി കൽപ്പറ്റ വായിക്കുന്നു. ഇവിടെ പ്രതികാരം മുദ്രാവാക്യപരമായ പ്രതിഷേധമല്ല; മൗനം തകർക്കൽ, ശരീരത്തെപ്പറ്റി പറയൽ, ആഗ്രഹത്തെ പേരുപറഞ്ഞു വിളിക്കൽ, ഭദ്രധാർമ്മികതയെ ചോദ്യംചെയ്യൽ എന്നിവയുടെ ഭാഷാപരമായ രൂപമാണ്. മാധവിക്കുട്ടിയുടെ ഭാഷ സ്ത്രീയുടെ വേദനയെ അശ്ലീലമാക്കാതെ, അതിന്റെ അന്തർസത്യത്തെ സൃഷ്ടിപരമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്ന പ്രതികാരശബ്ദമായി മാറുന്നു.

മേതിൽ രാധാകൃഷ്ണനും നവീന ഭാവുകത്വവും

കൽപ്പറ്റ നാരായണന്റെ വിമർശനത്തിൽ മേതിൽ രാധാകൃഷ്ണനെക്കുറിച്ചുള്ള നിരീക്ഷണങ്ങൾ മലയാള കവിതയിലെ നവീന ഭാവുകത്വത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന പ്രധാന വായനകളിലൊന്നാണ്. "ഹ്രസ്വദൃഷ്ടിയോ ദീർഘദൃഷ്ടിയോ അല്ല പ്രേമദൃഷ്ടിയാണ് മേതിൽ" എന്ന നിരീക്ഷണം (2005:96) മേതിലിന്റെ കവിതാസ്വഭാവത്തെ വളരെ കൃത്യമായി നിർവചിക്കുന്നു. ഇവിടെ പ്രേമം വികാരപ്രകടനമല്ല; ലോകത്തെ ബന്ധങ്ങളുടെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ജാലകമായി കാണുന്ന ഒരു അന്തർദൃഷ്ടിയാണ്.

നവീന കവിതയെ സാധാരണയായി ബൗദ്ധികവും ദുഷ്കരവുമായ കവിതയായി വിലയിരുത്താറുണ്ട്. എന്നാൽ കൽപ്പറ്റയുടെ വായനയിൽ മേതിലിന്റെ സങ്കീർണ്ണതയ്ക്കുള്ളിൽ ഒരു മൃദുലമായ മാനുഷികബന്ധം നിലനിൽക്കുന്നു. വിച്ഛേദവും മൗനവും ഏകാന്തതയും ഉണ്ടെങ്കിലും, അവയിൽ പൂർണ്ണനിഷേധമല്ല പ്രവർത്തിക്കുന്നത്; മറിച്ച് ഒരു ആന്തരികമായ സ്നേഹദൃഷ്ടിയാണ്. ഇതാണ് "പ്രേമദൃഷ്ടി" എന്ന ആശയത്തിന്റെ സത്ത.

സങ്കീർണ്ണമായ ബിംബങ്ങളെ ലളിതമായ അനുഭൂതികളിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യാനുള്ള കൽപ്പറ്റയുടെ കഴിവ് ഇവിടെ തെളിയുന്നു. അദ്ദേഹം മേതിലിന്റെ കവിതയെ ലളിതവൽക്കരിക്കുന്നില്ല; അതിന്റെ ദുഷ്കരത്വത്തിനുള്ളിലെ മനുഷ്യാനുഭവത്തിന്റെ കേന്ദ്രം കണ്ടെത്തുന്നു. ഈ കഴിവിനു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം കവിത്വമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശനം മേതിലിനെ വിശദീകരിക്കുന്നില്ല; പകരം മേതിലിന്റെ കവിത വായനക്കാരന്റെ അനുഭൂതിയിൽ തുറന്നുവരാനുള്ള വഴിയാണ് ഒരുക്കുന്നത്.

ഭാഷയുടെ സാധ്യതയും വിമർശന ശൈലിയും

കൽപ്പറ്റയുടെ വിമർശനത്തിൽ ആശയങ്ങൾക്കു മാത്രമല്ല പ്രാധാന്യം; ആ ആശയങ്ങൾ ഏതു ഭാഷയിലാണ് രൂപംകൊള്ളുന്നത് എന്നതും നിർണ്ണായകമാണ്. വിമർശനം സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്ന രണ്ടാമത്തെ ഭാഷ മാത്രമല്ല; സാഹിത്യത്തോട് തുല്യമായ സൃഷ്ടിപരമായ ഒരു ഭാഷ തന്നെയാകാമെന്ന തിരിച്ചറിവാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുത്തിന്റെ അടിത്തറ.

"എനിക്ക് വാക്കുകൊണ്ടേ സുന്ദരനാകാൻ പറ്റൂ... ഭംഗിയുള്ള ഒരു വാക്യത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരാളുടെ എഴുത്താണ് എന്റേത്" (2021:169) എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ ഈ ഭാഷാബോധത്തിന്റെ സാരമാണ്. ഭാഷ അദ്ദേഹത്തിന് വെറും ആശയവാഹകമല്ല; അതാണ് എഴുത്തുകാരന്റെ സ്വരൂപം, ചിന്തയുടെ ശില്പം, അനുഭൂതിയുടെ വാസസ്ഥലം. ഭംഗിയുള്ള വാക്യത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുന്നു എന്നത് ശൈലീവിഭ്രമമല്ല; അനുഭവത്തിനനുസരിച്ചുള്ള ഏറ്റവും കൃത്യവും സംവേദനപൂർണ്ണവുമായ അവതരണരൂപം തേടലാണ്.

കൽപ്പറ്റയുടെ ഗദ്യത്തിലെ സൗന്ദര്യം അലങ്കാരത്തിന്റെ പുറം തിളക്കത്തിലല്ല. സങ്കീർണ്ണമായ ആശയത്തെ സ്വാഭാവികമായി മിന്നുന്ന ഭാഷയിൽ പറയാനുള്ള കഴിവിലാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ ലേഖനവും കവിതയുടെ പ്രസരിപ്പുള്ളതും ഉൾക്കാഴ്ചകളാൽ സമ്പന്നവുമാണ്. സാഹിത്യത്തിലും ചിത്രകലയിലും അദ്ദേഹം തേടുന്നത് കനമുള്ള ദർശനങ്ങളല്ല; ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് ഖനനം ചെയ്തെടുക്കുന്ന അനുഭൂതി നിറഞ്ഞ നിഗൂഢതകളാണ്. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശനം വിവരവിനിമയത്തിൽ ഒതുങ്ങാതെ, വായനയെ അനുഭവമാക്കി മാറ്റുന്ന സൃഷ്ടിപരമായ കലാരൂപമായി മാറുന്നു.

ഉപസംഹാരം

മലയാള വിമർശനത്തെ അക്കാദമിക് ചട്ടക്കൂടുകളിൽ നിന്നും ശുദ്ധ സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ നിന്നും മോചിപ്പിച്ച്, ഒരു സ്വതന്ത്ര സർഗ്ഗാത്മക കലയായി ഉയർത്തി എന്നതാണ് കൽപ്പറ്റ നാരായണന്റെ പ്രധാന സംഭാവന. സാമൂഹികബോധത്തെയും കാവ്യബോധത്തെയും വിരുദ്ധങ്ങളായല്ല, മറിച്ച് പരസ്പരപൂരകങ്ങളായ ജൈവികബന്ധങ്ങളായാണ് അദ്ദേഹം കാണുന്നത്. മുദ്രാവാക്യങ്ങളിലല്ല, മറിച്ച് ജീവിതത്തിലെ നിശ്ശബ്ദതകളിലും പരാജയങ്ങളിലും ഭാഷയുടെ സൂക്ഷ്മചലനങ്ങളിലുമാണ് അദ്ദേഹം രാഷ്ട്രീയം കണ്ടെത്തുന്നത്. മാധവിക്കുട്ടിയെയും മേതിലിനെയും പോലുള്ളവരുടെ രചനകളെ തികച്ചും നവീനമായ ഭാവുകത്വത്തോടെയും സ്ത്രീപക്ഷ വീക്ഷണത്തോടെയും പുനർവായിക്കുന്നതിലൂടെ, വിമർശനത്തെ ഒരു കേവല വിധിന്യായത്തിന് പകരം അനുഭൂതിനിറഞ്ഞ വായനാനുഭവമാക്കി മാറ്റാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, തന്റെ കാവ്യാത്മകമായ ഭാഷയിലൂടെ മലയാള വിമർശനത്തിന് പുതിയൊരു ദിശാബോധവും സൗന്ദര്യവും നൽകിയ സവിശേഷ ഭാവുകത്വനിരീക്ഷകനാണ് അദ്ദേഹം.

Works Cited

1. കൽപ്പറ്റ നാരായണൻ. ഏതിലയും മധുരിക്കുന്ന കാട്ടുകളിൽ. ഡി. സി. ബുക്സ്, 2005.
2. കൽപ്പറ്റ നാരായണൻ. സൗന്ദര്യം വെളുപ്പുമായി ഒരുടമ്പടിയിലും ഒപ്പുവെച്ചിട്ടില്ല. ഇൻസൈറ്റ് ബുക്സ്, 2014.
3. കൽപ്പറ്റ നാരായണൻ. കവിതയുടെ ജീവചരിത്രം. മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, 2015.
4. കൽപ്പറ്റ നാരായണൻ. കയർ മുറുകുകയാണ്. ഗ്രീൻ ബുക്സ്, 2017.
5. കൽപ്പറ്റ നാരായണൻ. കറുപ്പ് ഇരുട്ടല്ല വെളുപ്പ് വെളിച്ചവുമല്ല. മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, 2021.